

Filip Plompen

Het geluid van de stilte

2015

Beefcake Publishing

Ieder mens heeft een verleden. Een verleden waarin zaken
zijn gebeurd die beter niet hadden plaatsgevonden.

Ook ik heb een verleden. Zeker ik.

Proloog

“Onrustwekkende verdwijning aan Rijnkaai”

“De verdwijning van de 17-jarige Simon P, de jongen die sinds vorige week vrijdag vermist is, wordt ernstig genomen. Eerst werd aangenomen dat het om aandachttrekkerij of zelfs een wansmakelijke grap ging. Nu moeten we spreken over een onrustwekkende verdwijning.

Verontrustend is dat twee medeleerlingen zijn liefje pestten. Simon kreeg ruzie met hen op een fuif en ging naar buiten om het uit te praten. Daar zouden ze gevochten hebben, maar dit is onduidelijk. Of beide jongens iets met de verdwijning te maken hebben, is niet zeker. Alle vingers wijzen echter in hun richting.”

Kat is bij me komen staan. Ze heeft de tekst voorgelezen die mijn leven op zijn kop heeft gezet. Het is niet zomaar een krantenbericht. Het gaat om Simon, mijn vriend. De jongen waar ik van hou. Na Kat, de enige persoon op deze wereld die ik liefheb.

We staan voor het Steen, aan Lange Wapper. Een kwelduivel. Symbool voor pestgedrag. Enkele tientallen meters verder, op het terras dat uitkijkt op de Schelde, kusten Simon en ik voor het eerst. Ik zal Lange Wapper niet snel vergeten. Misschien is Simon dood. Dood door het gedrag van Jorg en Dave. Zij die mij lange tijd het leven zuur maakten.

Het geluid van de stilte

Mijn zorgeloze leventje stopte enkele jaren geleden. Mijn ouders scheidden toen ik twaalf was: ze waren uit elkaar gegroeid. Het was een moeilijke periode voor hen, maar ook voor mezelf. Ik begon te puberen. Had geen idee wat het leven inhoudt en nog steeds probeer ik erachter te komen wat mij drijft. Waarom ik het waard ben om te leven en waarnaar ik wil streven.

De situatie met mijn ouders is sinds die tijd niet verbeterd. Ik ben nu zeventien en ook mijn ouders zijn vijf jaar ouder geworden, maar duidelijk niet verstandiger.

Ze blijven elkaar zaken verwijten en ik voel me de speelbal van de situatie, die allesbehalve een spelletje is.

Soms woon ik bij mijn vader, die mijn moeder heeft ingeruild voor een jonger, en toegegeven, mooier exemplaar.

Hij heeft alleen oog voor zijn Diane, ook wel miss D genoemd. Toevallig ook de maat van haar boezem. Ik blijf erbij dat de D staat voor de beste cijfers die ze ooit op school behaalde.

Wanneer het haar uitkomt, ben ik bij mijn moeder, die je als emotioneel zwakzinnig mag beschouwen. Ik weet niet of ze dat vanaf haar geboorte heeft. Het is nogal een lastige vraag om stellen. De mooie, blonde lokken zijn veranderd in grijs pierenverdriet, dat ze probeert te camoufleren door het te verven. Ook haar lichaam is niet meer wat het geweest is.

Er zijn dagen waarbij ze in een roes verkeert en het leven een feest is. Dan lacht ze om de domste zaken.

Beangstigend. Op andere momenten, zoals vandaag, heeft ze een rothumeur. Langs de andere kant communiceert zij nog een beetje met mij. Dat kan je van de playboy van een vader die ik heb niet zeggen.

“Er ligt een brief voor je op tafel.”

“Ah, dank je mam,” zeg ik beleefd. Ik moet niet alleen op mijn woorden letten, maar ook op mijn intonatie, lichaamstaal en alles wat een beetje verkeerd geïnterpreteerd kan worden.

“Het is van mijn nieuwe school. Ze vragen om volgende week, vrijdag 27 augustus, naar *den Hägar* te komen. Ik word verwacht om 18u30 stipt en moet avondkledij aandoen.”

Den Hägar, hoor ik mijn moeder denken. “Is dat niet de zaak die vorig jaar gesloten werd, na die mediaheisa?”

“Ik denk het.”

“En dat is de plaats waar jullie kennismaken?”

“Ja,” zeg ik met een klein hartje.

“De media hebben er een hele week over bericht. Dat je vader maar snel een andere school voor je zoekt. Het is tenslotte zijn schuld. Je gaat er niet naartoe.”

“Ik moet. Het zal wel meevallen.”

“Meevallen?” vliegt m'n ma uit. Je gaat nú uitzoeken waarom ze vorig jaar moesten sluiten, wat er gebeurd is en waarom je nieuwe school precies daar een eerste ontmoeting organiseert.”

Nog voor ik kan antwoorden, vraagt ze of ik het begrepen heb.

Maandag 23 augustus

Ondanks de vele verwensingen aan mijn vader ben ik de week goed doorgekomen. Mijn moeder is iemand die denkt dat de hele aardbol om haar draait en iedereen er alles aan doet om dat tegen te gaan.

Ergens is het een opluchting dat ik nu bij mijn vader ben, zodat ik een week verlost ben van mijn depressieve moeder die af en toe de gelukkigste persoon van de wereld lijkt. Meestal is dat wanneer ik er niet ben en ze heeft afgesproken met een zekere Eric. Wanneer Jef, Mike, Steve of andere Guys langskomen, lijkt ze ook in haar nopjes.

Mijn pa heeft, zoals gewoonlijk, amper oog voor mij. Des te meer voor Diane. Ik ben ervan overtuigd dat ze elkaar gekozen hebben omwille van hun uiterlijk. Diane, met haar blond sluik haar en perfecte figuurtje, kan zowat elke man krijgen die ze wil. Toch blijft ze bij mijn vader, die niet arm is en er voor zijn leeftijd zeker niet slecht uitziet. Hij meet boven de meter negentig en dat schijnt een magnetisch effect te hebben op vrouwen. Mijn vader begint een beetje grijs te worden, maar in tegenstelling tot mijn moeder, staat hij ermee. Zijn vrienden vinden dat hij op George Clooney begint te lijken. Die gedachte windt Diane dermate op, waardoor ze mijn vader zelden met zijn echte naam aanspreekt. Ze heeft een tiental koosnaampjes, waarbij George haar favoriet is.

Meestal lachen ze met mijn theateractiviteiten. Binnenkort speel ik in Alleentje: een verhaal dat me erg aangrijpt. Het gaat over ergens bij horen of niet. Het lelijke eendje wordt verstoten en voelt zich eenzaam. Alleen.

Zoals ik al zei: vrienden worden tegenwoordig blijkbaar gekozen om hun uiterlijk en ja, ik verdiep me te veel in mijn rol van lelijk eendje.

Vrijdag 27 augustus

Vanavond moet ik naar de kennismaking met mijn nieuwe school en ik vraag me af hoe het gaat verlopen. Ik ken er niemand en de afgesproken plaats lijkt me inderdaad niet het beste plan. Ik heb, zoals mijn moeder had gevraagd, uitgezocht wat er in *den Hägar* is gebeurd en de verhalen lijken te kloppen. Er is iets niet pluis. Waarom zou een school net daar iets organiseren? Maar ik moet erheen.

“Pa, zou je me straks naar *den Hägar* kunnen brengen?”

“Waarom?” is zijn korte antwoord.

“Omdat ik geen vervoer heb.”

“Geen vervoer? Het is hier nog geen twee kilometer vandaan.”

“Ja, dat weet ik,” antwoord ik gedesillusioneerd, “maar het regent pijpenstelen en ik zou er niet doorweekt willen aankomen.”

“Je hebt toch een paraplu?”

“Zou je me echt niet kunnen wegdoen?”

“Ik ging met Diane naar *The Bold and the Beautiful* zien en trouwens, tegen dat je weg moet, is het gestopt met regenen.”

“Oké, bedankt pa,” druipt ik af. Nu figuurlijk. Straks letterlijk.

Het is 18 uur. Het regent nog steeds pijpenstelen, wat had je gedacht? Als ik op tijd wil zijn, moet ik nu doorgaan. De enige paraplu die ik vind, is er een met een lachende Mickey Mouse op. Dat kan je toch niet menen?

Ik begin meer en meer een rothumeur te krijgen en vraag nogal bits of er geen andere paraplu's zijn.

“Ah, Dianetje, weet jij een paraplu liggen?” vraagt m'n vader aan zijn koningin.

“In mijn auto heb ik er een, denk ik. Waarom, schatje?”

“Nick heeft er een nodig, geloof ik.”

“Ah, mijn autosleutel ligt op de kast. Ga eens kijken Nick, maar mijn sleutels zeker terugbrengen.”

Precies of ik zou er met haar auto vandoor gaan. Als ik het lef zou hebben, deed ik het meteen.

Ze parkeert haar wagen altijd in onze garage. Net nu staat hij aan de overkant van de straat. Ik loop naar de auto, op de naaldhakken die ik zelden of nooit draag. Het lukt me nipt in evenwicht te blijven. Wanneer ik de paraplu gevonden heb, ben ik half gedoucht.

Ik ren terug naar binnen en gooi de sleutels op tafel.

“Geniet van *The Bold and the Beautiful* en laat je dochter maar stikken,” roep ik tegen mijn vader.

Mijn pa veert recht en kan nog net de rechterborst van Diane bedekken. Blijkbaar was hij mij al vergeten.

Ik trek de voordeur achter me dicht en open de paraplu. Het regent nog harder en er staat een ijzige wind. Hier wandel ik dan, met mijn naaldhakken en mijn avondkleed.

Mijn wit kleed. Wat een keuze.

Het lijkt of ik me naar een ‘wet T-shirt- verkiezing’ begeef.

Voor de gelegenheid heb ik mascara aangebracht en mijn lippen kleuren rood van de lippenstift. Dit is zó on-Nicks. In plaats van me opgemaakt en sexy te voelen, voel ik me slecht en onzeker. De naaldhakken maken me even elegant als Pino van Sesamstraat in een baljurk.

De afstand van twee kilometer lijkt eindeloos en ik heb moeite om het regenscherm boven mijn hoofd te houden. Even later onderschept een rukwind mijn paraplu.

Met grote slaande bewegingen wankel ik op de naaldhakken, zoekend en tastend om me aan iets overeind te houden. Tot mijn grote verbazing kan mijn rechterhand iets van ondersteuning vastnemen, maar dit duurt niet lang. De

jonge fietser, tegen wie ik me twee seconden langer kon rechthouden, ligt op de grond. Ik lig er als 50 kilogram natte aardappelen bovenop. Voor we goed en wel beseffen wat er gebeurt, rijdt er een auto voorbij. Het opspattende water maakt onze synchrone duik compleet.

“Wat bezielt jou?” hoor ik de fietser foeteren.

“Excuseer,” mompel ik.

“Kan je niet beter uitkijken, stomme geit!”

“Ik heb me verontschuldigd. Denk je dat ik voor mijn plezier op jou ga liggen?” roep ik overstuur. “We kunnen beter proberen weer recht te staan.”

“Ga dan van mij af!”

“Ja, dat is een goed begin,” moet ik toegeven. Ik probeer overeind te komen en gelukkig ben ik zo doorweekt dat hij mijn tranen niet opmerkt.

“Door jouw schuld kom ik te laat.”

“Ik ook,” merk ik op, hoewel ik er eigenlijk niet meer aan dacht om naar de kennismaking te gaan. Hoe kan ik me zo voorstellen?

“Je bent bedankt,” roept hij me na om dan te verdwijnen.

Waarschijnlijk ben ik nog op weg naar *den Hägar*, omdat ik liever daar als een verzopen kuiken arriveer dan bij mij thuis. Mijn vader zou een rotopmerking maken. Ik ben er trouwens zeker van dat ik nu meer te zien zou krijgen dan Diane haar rechterborst.

Even later arriveer ik. Er staan heel wat scholieren in de hal en uiteraard zien ze mij graag komen. Ik probeer hun gegrinnik te negeren. Ik meld me aan bij een lange, magere man die een veel te grote neus heeft voor zijn kleine gezicht. Ik vertel hem wat er gebeurd is.

“Je bent de tweede,” kijkt hij verbaasd. “Ga je boven opfrissen en kijk of je propere kleren vindt.”

“De tweede?” vraag ik hem.

“Ja, Jorg is ook doorweekt aangekomen en kwam met hetzelfde verhaal af.”

Ik neem de trap naar boven en zie enkel gesloten deuren met cijfers erop.

Achter de eerste deur bevindt zich een lege vergaderruimte. Hier zal ik geen propere kleren vinden.

Achter de deur waar het getal twee op staat, brandt licht. Voor ik goed en wel besef wat er gaande is, staat Jorg voor me in zijn blote achterwerk.

“Waaaat?” roept hij. “Jij weer?”

“Ik ik ikkkkkk...” stamel ik.

Voor ik de deur kan dichtdoen, gooit hij zijn vuile boxershort naar mijn gezicht. Uiteraard ben ik te traag om het projectiel te ontwijken. Ik wil zo snel mogelijk van deze freak vandaan en draai me om met de boxershort op mijn gezicht. Voor mij staat een uitgelaten bende lachende pubers.

Door het geroep van Jorg is de Neus komen kijken. De rest van mijn klasgenoten kunnen het spektakel uiteraard niet missen.

Misschien was ik toch maar beter terug naar huis gegaan.

“Rustig kinderen, rustig,” hoor ik de Neus zeggen. “Ga allemaal terug naar de hal, ik kom direct. Ik geloof dat ik eerst een brandje moet blussen.”

“Nick,” richt hij zich tot mij. “Wat heeft dit te betekenen?”

Voordat ik twee woorden fatsoenlijk na elkaar heb kunnen zeggen, onderbreekt Jorg me.

“Ze stond naar me te gluren. Dat wicht heeft me in mijn blote flikker gezien.”

“Is dat waar, Nick?”

“Ik zocht propere kleren. Zoals u me had aangeraden.”

“Ze is een uitgekookt wicht,” gesticuleert Jorg. “Eerst duwt ze me van mijn fiets en gaat ze op mij liggen. Nu begluurt ze mij. Ik kan haar aanklagen voor stalking.”

“Rustig,” probeert mijnheer Genez de gemoederen te bedaren. “Nick,” zucht hij. “Ik denk dat je beter naar huis kan gaan.”

“Maar, mijnheer,” probeer ik terwijl hij met zijn hoofd schudt.

“Ga nu Nick, we zien je terug op 1 september.”

Ik buig mijn hoofd en in mijn ooghoek zie ik Jorg breed grijnzen. Op 1 september zie ik mijn nieuwe klasgenoten terug, met Jorg op kop. Het schooljaar is nog niet begonnen en voor mij hoeft het nooit te beginnen. Ik vraag me af wat me verder te wachten staat en blaas de aftocht. In de regen, met een ijzige wind, verlaat ik *den Hägar*, op weg naar mijn vader en Diane. Er hangen donkere wolken boven mijn hoofd en de hemel ziet er dreigend uit.